

AARHUS TEATER

AARHUS TEATER

Direktør Allan Fridericia

Teatersekretær Jesper Gottschalch

PIRAÏKON THEATRON, Athen

opfører

mandag den 28. oktober kl. 20

SOFOKLES: **ELEKTRA**

tirsdag den 29. oktober kl. 20

EURIPIDES: **MEDEA**

Euripides' *Medea*

Græsk gæstespil

Det græske ensemble kommer fra et gæstespil på Det kgl. Teater, hvor man opfører Sofokles' *Elektra*, som også vises i Aarhus. Her opføres desuden Euripides' *Medea*. »Pirakon Theatron« ledes af Dimitrios Rondiris, der studerede teater hos Max Reinhardt i Wien og på »Deutsches Theater« i Berlin. På det Nationale græske Teater iscenesatte han omkring hundrede stykker fra det internationale, klassiske repertoire og organiserede den første internationale festival i Athen af Græsk Tragedie, idet han producerede *Elektra* på det gamle Herodus Atticus-teater.

I 1957 grundlagde Rondiris »Pirakon Theatron«, som foruden forestillinger i Grækenland også har turneret over det meste af Europa. Det var i 1960 på en sådan tournee, at *Aspasia Papathanassiou* (som også kommer med til Aarhus) vandt første prisen for sit spil i *Elektra* på »Theatre of All Nations Festival« i Paris.

Loukia, der er koreograf ved »*Piraiikon Theatron*«, har en international uddannelse bag sig og har som danserinde turneret over det meste af Europa og USA. Som koreograf har hun arbejdet både på Athens Nationalteater og Athens Opera. Hun har haft sin egen balletskole og givet opvisninger på flere Europa-tourneer. I de senere år har hun udelukket arbejdet for »*Piraiikon Theatron*«, og det er hende der står for koreografien i aftenens opførelse af den græske tragedie.

Sofokles' *Elektra*

AARHUS TEATERS STUDIO

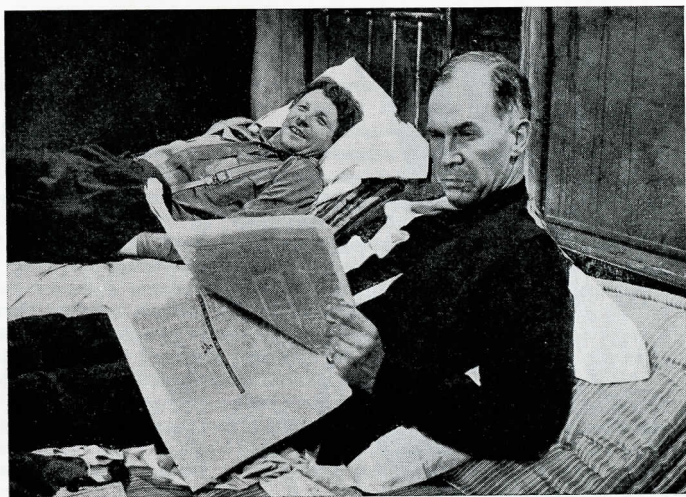
Harold Pinter er, ligesom flere af sine dramatiker-kolleger, født i East End i London. Han er 34 år og har til for ganske nylig selv været skuespiller. Hans scenenavn er David Baron og han har bl. a. spillet Goldberg i *Fødselsdagsselskabet* og Mick i *Gæsten*. Hans karriere som dramatiker kan ikke sammenlignes med hans samtidige kollegers første skridt på dramatikervejen. De fleste, som Brendan Behan, Shelagh Delaney og Frank Normann er startet hos f. eks. Joan Littlewood og på ambitiøse provinsselskaber. Men Pinter gik en anden vej. Han indleverede sit første skuespil *The Room* til et London-selskab, der straks gik i gang med at spille det. Og selv om denne debut ikke blev en sensationel succes, var alle dog enige om, at her var man stillet over for noget helt nyt og meget personligt i engelsk teater.

Det er interessant, at Aarhus Teater året efter at have spillet *Fødselsdagsselskabet* får lejlighed til med *Aarhus Teaters Studio* at vise det skuespil, som Pinter selv kalder sit svar på *Fødselsdagsselskabet*. I *Køkkenelevatoren* lader han de samme mærkelige terrorister Goldberg og McCann ende i en kælder, hvor de bliver ofre for den samme terror som de selv repræsenterede i *Fødselsdagsselskabet*. Dog skal det bemærkes, at de to karakterer ikke er helt de samme som i »Fødselsdagsselskabet«. Dette gør han for at vise, at også *de* er bange og har en eller anden trussel svævende over sig.

Pinter kalder sine tre første skuespil for »trusselskomedier«. Og det er ikke tilfældigt. Som fællesnævner har de en sær besættende, drømmeagtig og mareridtsbetonet stemning. Han forstår at dække sine spor temmeligt godt. Hvad repræsenterer disse to mænd, der venter på ordrer? – Pinter lader os kun vide, at det er to mænd, der som medlem af en forbryderorganisation venter på deres næste offer. Forfatteren lader bevidst folk sige nonsens ord til hinanden, men kun for at vildlede og samtidig tvinge os til ikke at tænke i altfor fastlagte baner. Teknikken med at sprede tvivl i alting og parre tilsyneladende klare udsagn af disses modsætning er tydeligt gjort for at forvirre og få os til at tænke på elementære ting og ikke søge forskruede patentløsninger på et mere specielt problem. Dette giver hans skuespil en særlig uhyggelig atmosfære af mystik og usikkerhed.

Pinter stiller os det spørgsmål: Kan vi nogensinde vide sandheden om noget eller nogen? Kendes den virkelige sandhed? Ingen – selv den der udfører handlingen, ved præcis hvad der får ham til at handle. Motiverne til handlingen vil forfatteren ikke tillade os at kende.

Køkkenelevatoren er oversat af Klaus Rifbjerg og Ivan Mogensen

Erno Müller og Gyrd Løfqvist i *Køkkenelevatoren*.

Ruth Brejnholm, Gyrd Løfqvist og Elin Reimer i *Spil*.
(Prøvebillede.)

har lavet dekorationer. De to forbrydere spilles af Gyrd Løfquist og Erno Müller, Preben Harris sætter iscene.

Samuel Beckett er jo en gammel kending i Århus. Allerede i 1956 kunne teatre tindbyde til danmarkspremiere på hans nu allerede næsten klassiske dramatiske debutarbejde *Vi venter på Godot*. 4 år senere fulgte Forsøgsscenen opførelse af *Krapps sidste Bånd*, og nu følger Studioen nok så smukt traditionen ved igen at holde danmarkspremiere på mesterens nyeste dramatiske eksperiment *Play (Spil)*, der havde verdenspremiere i Tyskland i forsommeren.

Beckett's forfatterskab kredser bestandigt om samme ganske enkle menneskelige temaer: ensomhed, en hang til at gøre sig forståelig trods ordenes svigten, en stadig venten på en slags udløsning eller befrielse fra denne verdens evindelige puslerier. Livsudfoldelsesmulighederne for Beckett's personer reduceres stadig fra værk til værk. Men de har stadig noget at skulle have sagt.

I *Godot* kunne personerne både gå, stå og sidde. I *Slutspil* havde kun tjeneren Clov en vis mobilitet i behold; til gengæld kunne han ikke sætte sig. I *I glade* dage sad Winnie uhjælpelig fast i sin jordhøj, til sidst til halsen, mens hendes mand endnu med besvær kunne kravle.

I *Spil* er kun ansigter og stemmer tilbage plus et stykke uovervindelig fortid. Men det er nok for Beckett til at skabe et meget intenst virkende drama. For titusinde gang farer erindringen om et banalt trekantdrama gennem de tre hovedpersoners hjerne. For evigt er de lænket sammen gennem denne helt banale hverdagshistorie, deres eneste kontaktpunkt i tilværelsen. Hvis det nu ellers er den samme historie, de taler om. Historien er så banal, at alle kunne have oplevet noget lignende. Pointen er, at de tilsyneladende også er blevet døde, i hvert fald hører ingen af de implicerede, hvad de andre siger. Enhver er helt alene med sine egne tanker om historien, sin egen helt private forsvarstale, der samtidigt bliver en udleverende selvanklage.

Situationen kan minde svagt om Sartre's *Lukkede døre*, hvor »Helvede var de andre«. Kun er »de andre« her aldeles betydningsløse. Helvede eller vejen ud af det ligger i en selv, synes Beckett at sige i *Spil*. Men måske vil vi slet ikke ud af dette helvede, måske nyder vi ligesom Beckett's tre personer lyden af vor egen stemme og føler, at det er den eneste måde, vi kan eksistere på. Eller rettere få en fornemmelse af, at vi er til. Jeg taler – altså er jeg.

Spil bliver iscenesat af Preben Harris, og Ivan Mogensen laver dekorationen. De tre personer på scenen er: Første kvinde: Ruth Brejnholm, Anden kvinde: Elin Reimer og Manden: Gyrd Løfquist.

Preben Harris - Chr. Ludvigsen.

Lidt om ELEKTRA og MEDEA

Attika, den græske landsdel der har Athen til centrum, er geografisk set et lille område; det er en hel del mindre end Sjælland. Til gengæld har det, bortset fra Palæstina, haft større betydning for den europæiske kultur end noget andet land i verden.

I Attika fik den homeriske digtning sin endelige udformning, her levede Perikles, her skabte Fidias sine kunstværker, her talte Sokrates og skrev Platon og Aristoteles.

Og i Athen levede og virkede de tre store teaterkunstnere, der skabte mønstrene for det europæiske drama: Aischylos, Sofokles og Euripides.

Alle tre digtere har behandlet Elektra-motivet. Aischylos i *Orestien*, Sofokles i *Elektra* og Euripides i sin tragedie af samme navn. Gennem århundreder har dramatikere brugt grækerne som forbilleder og endog benyttet samme motiver, samme handlingsforløb, ja samme personer som de.

I vort århundrede har f.eks. Eugene O'Neill skabt sin egen Oresti, *Sorg klæder Elektra*. Anouilh har skrevet både en *Antigone* og en *Medea*. Sartres *Fluerne* følger nøje Sofokles' Elektra, medens den græske film *Elektra* bygger på Euripides.

Handlingen i Sofokles: ELEKTRA

Sofokles' Elektra uropførtes o. 414 f. Kr. i Athen. Den minder i flere henseender som Antigone, bl. a. forholdet mellem de to søstre, men den er mindre streng og stram, mindre »klassisk«: Elektra får lov til at give frit løb for sit voldsomt lidenskabelige sind.

Handlingen udspilles foran paladset i Mykene, den foregår o. år

1180 f. Kr. Klytaimestra har myrdet sin ægtemand Agamemnon, hjulpet af sin elsker Aigisthos. Elektra har oplevet dette mord på hendes fader, og hadet til moderen næres yderligere ved dennes skamløshed og hensynsløse forfølgelse og direkte mishandling af datteren. Hertil kommer at Elektra mister sin søsters tillid og kærlighed, Chrysothemis forstår hende ikke og skræmmes bort af hendes had. Elektra er nu helt alene og lever kun i håbet om, at broderen, Orestes, skal komme igen for at hævne sin fader. Da han endelig kommer, ledsaget af vennen Pylades, udgiver han sig for en anden, en fremmed vandringsmand, der melder, at Orestes er død. Klytaimestra jubler, men Elektra er nu fast besluttet på selv at dræbe Aigisthos. Orestes giver sig til kende for Elektra, og tragedien ender med, at Elektra ægger sin broder til at slå deres moder ihjel. Agamemnon er hævnnet, men skyldkæden har fået endnu et led føjet til: Orestes og Elektra er nu lige så besmittet af synd, som deres moder var det.

Handlingen i Euripides : MEDEA

Euripides' *Medea* opførtes første gang i Athen år 431 f. Kr.

Medea er en af de største kvindeskikkelser, der er skabt for teatret. Chokerende konsekvent i sin selvhævdelse og sin hævdelse af kvindekønnet som ligeberettiget med mændene. I Senecas *Medea* spørger ammen hende til slut: hvem bliver tilbage, når du dræber alle dem, du holder af. Medea svarer: Super Medea est – Jeg, Medea, bliver tilbage! Corneille lader hende svare på samme spørgsmål med et eneste ord: *Moi!* Dette sublime *moi*, som Boileau siger. Over for denne mægtige kvinde har Euripides stillet Jason, den mest gennemførte pjalt af et mandfolk, opblæst og hensynsløs mod den kvinde, hvis evne til at give alt hvad hun ejer afslører mandens halvhed og lunkenhed. Hun udstråler lys og varme, ja hede. Han er hverken varm eller kold, og man har virkelig trang til at udspy ham af sin mund. Det uhyggeligste i dette mandsportræt er, at det den dag i dag virker typisk.

Euripides' *Medea*

Handlingen i *Medea* spilles foran og inde i kongsgården i Korinth.

Jason og Medea er blevet fordrevet fra Jasons hjemstavn. Medea har frelst Jason fra undergang. Hun har ofret alt hvad hun ejer for hans skyld: hun har sat sit eget liv i fare for at skaffe ham det gyldne skind, hun har forrådt sin egen fader, hun har gjort sig skyldig i brodermord; hun har måttet opbyde al sin intelligens – hun er langt bedre begavet end han – og alle sine kræfter for at frelse denne Jason fra undergang. Endelig, nu, ved spillets begyndelse, her, i Korinth, i Kreons kongsgård har Jason fundet asyl. Kreon tager vel imod ham og tilbyder ham sin datter Glauka til hustru. Dette ægteskab vil være politisk fordelagtigt for Jason. Han siger ja. Betingelsen er imidlertid, at han forstøder Medea, og da Kreon frygter hende og hendes hævn, kræver han videre, at hun og børnene skal forlade landet øjeblikkeligt. Jason går ind på denne betingelse; han ønsker, at det skal ske så lempeligt og hensynsfuldt som muligt, men han siger ja til at det skal ske. Da Medea forstår, at beslutningen om at svigte hende ikke lader sig ændre, forvandles hendes sorg til had og vilje til hævn. Ved at hykle blid føjelighed vinder hun en dags udsættelse. Den benytter hun til at sende store og strålende gaver til Kreon og Glauka. Gaverne er motiveret med en bøn om, at børnene må få lov til at forblive i Korinth hos deres fader. Gaverne er forgiftede, Kreon og Glauka dør. Korintherne nærmer sig for at straffe den, der er skyldig i deres konges død. Jason nærmer sig for at beskytte sine børn. De kommer for sent: Medea har dræbt sine egne børn. Dels for at beskytte dem mod deres faders indflydelse, dels fordi hun véd, at gennem børnene kan hun få ram på faderen. Medea bliver på overnaturlig vis ført bort på en flyvende vogn. Alligevel er dette en sand menneskelig tragedie: Medea og Jason må begge leve videre, bærende deres skyld; en byrde der vil blive tungere og tungere, jo ældre de bliver.

Tage Hind.

Sofokles: ELEKTRA

Oversættelse fra old-græsk: *Ĵ. Gryparis*

Iscenesættelse: *D. Rondiris*

Koreografi: *Loukia*

Musik: *K. Kydoniatis*

Personerne:

Pædagogen		A. Xenakis – E. Messidis
Orestes (Klytaimestras søn)	...	N. Chadjiskos – D. Malavetas
Elektra	} Klytaimestras døtre	A. Papathanassiou – T. Nikiforaki
Chrysothemis		E. Riga – E. Konstantinou
Klytaimestra		T. Nikiforaki – E. Zerva
Aegisthos (hendes elsker)		D. Malavetas – N. Lykomitros
Pylades (Orestes ven)		K. Galanakis – N. Lykomitros
Korfører		{ M. Gerardou – E. Konstantinou E. KONSTANTINOU K. Sifaki – E. Zerva

Kor af unge kvinder fra Mykene

Euripides: MEDEA

Oversættelse fra old-græsk: *D. Sarros*

Iscenesættelse: *D. Rondiris*

Koreografi: *Loukia*

Musik: *K. Kydoniatis*

Personerne:

Ammen		E. Zerva – M. Gerardou
Pædagogen		K. Galanakis – N. Lykomitros
Medea		A. Papathanassiou – T. Nikiforaki
Kreon (Konge af Korinth)		E. Messidis – N. Lykomitros
Jason (Argonauternes anfører)	..	A. Xenakis – D. Malavetas
Aigeus (Konge af Athen)		D. Malavetas – N. Lykomitros
Budbringeren		N. Chadjiskos – D. Malavetas
Korfører		{ M. Gerardou – E. Riga E. Konstantinou – K. Sifaki

Kor af korinthiske kvinder

Aigeus: LYKOMITROS
Budbringeren: D. MALAVETAS

Fra opførelsen af *Kristin Lavransdatter* i Oslo

KRISTIN LAVRANSDATTER

Aarhus Teaters næste forestilling bliver dramatiseringen af nobelpristageren Sigrd Undset's roman, *Kristin Lavransdatter*, der er blevet en af Det norske Teaters populæreste forestillinger. Første del, *Kransen*, som Aarhus Teater viser for første gang for dansk publikum, handler om den unge Kristin, som til trods for de strenge moralbegreber, der herskede blandt norske stormænd i middelalderen, følger sin kærlighed til den fredløse Erlend. Titelrollen spilles af *Hanne Ribens* og den store rolle som Erlend af *Erno Müller*.

Chefen for Det norske Teater, Tormod Skagestad, hvis vej til teatret gik via forfattergerningen, gav sig for 3-4 år siden i kast med den store, krævende opgave at dramatisere Sigrd Undset's roman. Resultatet oversteg alle norske forventninger. Det lykkedes ikke alene Skagestad at gendigte handlingen, men at give romanen spændende scenisk liv uden at sætte noget til af den finhed, der karakteriserer Sigrd Undset's menneskildringer, således at *Kristin Lavransdatter* fremtrådte som et digterværk.

*Desuden medvir
William Kroh
som gæst*

For at give det danske teaterpublikum de bedste muligheder for at møde den store, norske succes i den helt rigtige form, har Aarhus Teater inviteret Tormod Skagestad som gæsteinstruktør og formået hans dekorationsmaler, Arne Walentin, til at genskabe kostumer og scenebilleder for os.

Tormod Skagestad er født 1920 i Krødsherad og har fået en vigtig del af sin uddannelse i Amerika. Han debuterede som lyriker i 1946 og har udgivet to digtsamlinger, men senere er det som teatermand, han er blevet mest kendt. I årene 1949–53 var Skagestad knyttet til Norsk Rikskringkasting som dramaturg, oversætter og instruktør (af bl. a. Lorca og Brecht). Hans hørespil *Mørke vinder, Brør, I gryet blir månen grå* slog helt igennem. *Brør* fik 2. præmie i hørespilkonkurrencen i 1950.

Siden da har Skagestad mere og mere nærmet sig teatret. *Brør* blev omskabt til det stemningsrige skuespil *Den kvite folen*, som gik på Det norske Teater i 1954 med Skagestad som instruktør, og på samme tid blev han fastknyttet til teatret. I 1955 vandt han 1. præmien i den nordiske skuespilkonkurrence med *Under treet ligg øksa*, og senere kom *Flyplassen*, der begge blev opført på Det norske Teater med forfatteren som instruktør.

I Skagestads skuespil er der stærke indslag af symbolik og lyriske stemninger; han nøjes ikke med realistisk dramatik omkring individuelle konflikter, men søger problemstilling og kræver frit spil for fantasien. Baggrunden for handlingen i hans stykker er som oftest konflikten mellem forskellige indstillinger til livet. I *Den kvite folen* oplever man modsætningen mellem kunstnerdrømme og borgerligt hverdagsliv, og i *Under treet ligg øksa* kolliderer gammel norsk bondetradition med teknikens tidsalder, et motiv der går igen i *Flyplassen*, hvor ellers ungdomsmoraleen nutildags er grundtemaet.

Skagestads særkende er hans litterære udsyn; han har lært meget af moderne amerikansk dramatik, og man mærker, han er velbevandret i de store verdens-dramatikere fra Tjekov til de græske tragikere.

Tove Maës

Gennem engagementet af *Tove Maës* har Aarhus Teater sikret sig en skuespillerinde, hvis navn er tæt knyttet til det moderne, nutidige danske teater og til gennembruddet af de strømninger, som vældede ind over Danmark i halvtredserne.

Tove Maës talent besidder en egen poesi, også i de realistiske kvinderoller, som er blevet hendes. Hos *Tove Maës* bevares og understreges et varmt, skært erotisk element selv i roller, som tangerer det sære, det udfoldede.

Det er en glæde, at Aarhus Teater har formået at knytte den begavede kunstnerinde fast til personalet. Det står som endnu et tegn på den centrale position, landsdelsscenerne er kommet til at indtage i vor tids danske teater.

Allan Fridericia.

Tove Maës og Paul Smyrner i Job Klokkemagers datter

DEN JYDSKE OPERA

Gerda Gilboe

Så er vi igen nået til den tid, hvor operaen overtager skuespillets plads på Aarhus Teater. Fredag den 22. november har *Den jydsk Opera* premiere på Mozarts *Così fan tutte* i Wolf Völkers iscenesættelse og med Gerhard Scheplern som dirigent. Denne opera blev sidste opført i Aarhus for ti år siden i Holger Bolands iscenesættelse.

De medvirkende er denne gang den svenske operasangerinde, *Victoria Bronis* (Fiodiligi) fra Operaen i Stockholm, den norske operasangerinde *Edit Thallaug* (Dorabella), der kommer fra Operaen i Göteborg og *Uno Ebrelius* (Ferrando), som man her husker fra opførelsen af *Flagermusen* på Aarhus Teater for et par år siden. Desuden synger den danske tenor *Mogens Schmidt-Johansen* Guglielmo's parti. Han debuterede sidste år i *Boris Godunov* på *Den jydsk Opera* og har lige vundet Verdi-prisen og skal repræsentere Danmark ved festlighederne i Italien i anledning af Verdi's 150 års dag. *Gerda Gilboe* får man at høre som Despina og *Gert Bastian* som Don Alfonso.

Den tyske instruktør Wolf Völker vil være publikum bekendt fra hans storslåede iscenesættelse af *Boris Godunov* her i Århus, ligesom *Gerda Gilboe* og *Gert Bastian* er gamle og kære bekendtskaber både fra teaterforestillinger og operaer på Aarhus Teater.

Med denne opførelse indfrier *Den jydsk Opera* et længe næret ønske fra et stort publikum om atter at spille Mozart. Operaen opføres 10 aftener og slutter den 1. december.

DET KONGELIGE TEATER

Repertoire for november 1963

SKUESPIL

August Strindberg: *Gustav III*
Jean Giraudoux: *Siegfried*
Henrik Hertz: *Sparekassen*
Johan Ludvig Heiberg: *Nej*
Knud Sønderby: *Kvindernes
oprør*
Henri Nathansen: *Indenfor
murene*

Bruun Olsen/Finn Savery:
Teenagerlove
ca. 14. november:
William Shakespeare:
Stor ståhej for ingenting
i ny indstudering ved
Edv. Tiemroth

OPERA

Verdi: *Aida*
Beethoven: *Fidelio*
Mozart: *Trylleføljeten*
Mozart: *Figaros bryllup*
Verdi: *Rigoletto*
Puccini: *Bohème* og
Gianni Schicchi

Gilbert/Sullivan: *Retten er sat*
ca. 15. november:
Operapremiere:
E. Humperdinck: *Hans og
Grete*. Iscenesættelse:
Holger Boland.
Den musikalske ledelse:
Johan Hye-Knudsen

BALLET

Frank Schaufuss/Glazunow:
Garden Party
Bournonville/Gade, Helsted,
Paulli: *Napoli*

John Taras/Tjajkovskij:
Variationer
Else Marianne von Rosen/
H. C. Lumbye: *Irene Holm*

ODENSE TEATER gæstes den 7. november af den fynske Opera med *Bortførelsen fra Seraillet*. Derefter følger midt i november danmarkspremieren på den tyske forfatter Rolf Hochhuth's skuespil *Stedfortræderen* (Der Stellvertreter), der senere på sæsonen kommer op på Aarhus Teater. Den 34-årige dramatikers debutarbejde har vakt en aldeles overvældende interesse, siden det i februar i år blev sat på scenen i Vestberlin af den berømte teatermand Erwin Piscator. Stykket har rystet og forarget den politiske, moralske og religiøse verden på grund af sin anklage mod Pius XII. Han beskyldes for ved sin passivitet at være medskyldig i de jødeforfølgelser, som Hitler iværksatte under anden verdenskrig, og som kostede 8 millioner mennesker livet.

Forfatteren belyser de uhyre modsætninger i konflikten mellem magt og tro, og det er hans dybeste hensigt at skærpe sin samtids samvittighed.

Henning Ipsen har oversat dette usædvanlige sceneværk, hvis grundlag er underbygget af historiske beretninger og kilder fra officielle dokumenter. Kai Wilton sætter forestillingen i scene, og der bliver dekorationer af Henrik Poulsen. I hovedrollerne ses *Axel Bang, Mogens Brix-Pedersen, Ole Larsen, Finn Lassen, Holger Perfort* og *Anke rTaasti*.

I begyndelsen af december står *Nødde Præstegaard* atter på spilleplanen, denne gang i en ny opsætning og med delvis ny rollebesætning.

AALBORG TEATER har efter Gustav Wied's *Skærmysler* og Johan Ludvig Heiberg's *De uadskillelige* i Ole Walboms iscenesættelse i begyndelsen af november skandinavisk premiere på Eugène Ionesco's *Luftgængerer* med *John Hahn-Petersen* i hovedrollen og *Lise Wolst* fra Odense Teater som hans kone. I øvrigt medvirker bl. a. *Holger Munk, Eik Koch, Palle Reenberg* og *Harald Hejst*. Palle Skibelund sætter stykket iscene og Togo Esben laver dekorationerne.

Juleforestillingen bliver i år *Dyrene i Hakkebakkeskoven* af Thorbjørn Egner i Palle Bjerrum's iscenesættelse.

AARHUS TEATER

Direktør *Allan Fridericia*

Teatersekretær *Jesper Gottschalch*

Skuespilpersonale

Gustaf Bentsen	Jane Jeppesen
Ruth Brejnholm	Ulla Britta Jørgensen
Marie Brink	William Kisum
Vigga Bro	Jørgen Krogh
Elna Brodthagen	Bodil Lindorff
Fritz Brun	Lars Lunø
Bent Børgesen	Gyrd Løfqvist
Erling Dalsborg	Tove Maës
Birgit Espersen	Troels Munk
Peter Eszterhas	Erno Müller
Jørgen Fønss	Elin Reimer
Inger Gleeurup	Hanne Ribens
John Hahn-Petersen	Paul Smyrner
Preben Harris	Tonny Spangsbo
Børge Hilbert	Gunnar Stryhn

Lise Wantzin

Instruktører

Benedikt Arnason, Island	Tormod Skagestad, Norge
Bent Christensen	Palle Skibelund
Preben Harris	Gösta Terserus, Sverige

Ole Walbom

Elever

Bende Harris	Mads-Peter Neumann
Loh Jansberg	Vibeke Pedersen
Ejnar Hans Jensen	Torben Rasmussen
Anna Louise Léfevre	Kaspar Rostrup
Birthe Mariat	Elsebeth Steentoft-Sørensen

Nanna Sonne

Fortsættes næste side.

Funktionærer

Kapelmester Arvid Andersen	Billetkass. Bodil Larsen
Underregissør Bent Andersen	Pianist Rita Wiborg Larsen
Orkesterregissør Bloch Andersen	Overregissør Harald Meller
Scenefunktionær Eigil Andersen	Teatermaler Ivan Mogensen
Belysningsmester C. Andreassen	Vagtmester Harald Møller
Regissør Gustaf Bentsen	Maler Knud Møller
Scenefunktionær Hans Birk	Damefrisør Caroline Nielsen
Maskinmester Børge Christensen	Teatermaler Jens-Anker Olsen
Assistent Carl Christiansen	Scenefunktionær Bent Petersen
Snedker Marius Dahl	Skræder Stanley Petersen
Kostumiere Marie Deleuran	Belysningsass. Orla Pind
Kapelmester Per Dreier	Kostumierass. M. Rasmussen
Kostumierass. Hanne Gissel	Scenemester Aage Rishøj
Påklæder Gunnar Jacobsen	Billetkass. Joan Wulff Stenulen
Tømrer Kaj Johansen	Påklæderske Kristine Strube
Souffløse Ingeborg Jensen	Overkontrollør Gregers Surlan
Vagtmester Carly Jensen	Underregissør Frode Sørensen
Billetkass. Gudrun Jensen	Tømrer Erik Villumsen
Musikarkivar Johannes Jensen	Tømrer Aksel Vistisen
Billetkass. Gudrun Kaas Hansen	

Administration

Bogholderske Gerda Bothner	Sekretær Tove Laursen
Kasserer Hedvig Illum	Sekretær Karen Skjødt

Lærere ved elevskolen

Danselærerinde Inger Funder	Magister Tage Hind
Afspændingspædagog	Adjunkt Bent Jespersen
Agnete Hammerich	
Sanglærerinde Gudrun Kesmodel	